

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. D.**, narozený,
státní příslušnost,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

Proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2020 č. j. CPR-20795-3/ČJ-2019-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne č. j. KRPA-157627-20/ČJ-2019-000022-SV ze dne 3. 5. 2019, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvádí, že dokazováním bylo zjištěno, že se dne 18. 4. 2019 dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu za účelem řešení svého neoprávněného pobytu, kdy na území ČR neoprávněně pobýval 24 dnů. V písemném odůvodnění svého postupu žalobce uvedl, že motivem jeho příjezdu byla snaha najít si pracovní uplatnění, avšak zjistil, že na podkladě krátkodobého víza nemůže být přijat do pracovního poměru. Při následném výsledku žalobce uvedl, že má v úmyslu získat pracovní uplatnění, a poté si podat řádnou pobytovou žádost. Na území ČR se žalobci velmi líbí. Rodina žalobce žije v domovském státě, kam má v úmyslu vycestovat. Žalobce nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, ovšem je názoru, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován bez ohledu na individuální skutečnosti jeho případu, zejména pak na okolnosti, které mu polehčují. V rozhodnutí neshledává požadovaný balanc mezi skutečnostmi přitěžujícími a skutečnostmi polehčujícími.
3. Rozhodnutí se dle něj zakládá na tom, že se dopustil cca třítydenního neoprávněného pobytu, a to zcela bez ohledu např. na skutečnost, že jej k tomuto dohnala tíživá osobní situace, kdy chtěl získat v ČR pracovní příslib, následně vycestovat do domovského státu a cestou zastupitelského úřadu usilovat o získání řádného pobytového oprávnění. Jediným důvodem vzniku nelegálního pobytu tak byla snaha o dosažení legálního pobytu, v rámci které byl žalobce neúspěšný. Ocitl se v bezvýchodné situaci, avšak přičinil se o odstranění protiprávního stavu, neboť se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu věc řešit. Několika týdenní nelegální pobyt nepředstavuje dle žalobce natolik závažnou protiprávnost, aby bylo nezbytně nutné postupovat cestou uložení správního vyhoštění, se stanovením zákazu vstupu v rozsahu 1 roku, neboť je možné na něj působit mírnější cestou a to skrze § 50a zákona, potažmo cestou správního vyhoštění s dobou zákazu vstupu nepřesahující 6 měsíců. Taktéž žalobce namítá, že v důsledku vedení řízení došlo k oslabení protiprávnosti již tím, že od jejího spáchání uplynulo mnoho měsíců, proto žalobce neshledává aktuálnost postihu, má za to, že se již poučil a působení ročního zákazu vstupu je tak postihem nepřiměřeně tvrdým, odporujícím požadavkům § 174a zákona.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 18. 4. 2019 se žalobce dostavil na oddělení policie. Kontrolou jeho cestovního pasu bylo zjištěno, že poslední platné oprávnění k pobytu na území Schengenu žalobce bylo vízum typu C s platností od 1. 3. 2019 do 29. 3. 2019 s oprávněním k pobytu na 14 dní. Žalobce přicestoval dne 11. 3. 2019 a mohl na území Schengenu pobývat maximálně do 25. 3. 2019. Ke dni 18. 4. 2019 pobývá tedy na území Schengenu nelegálně v délce 24 dní. V žádosti o zahájení řízení žalobce uvedl, že přicestoval na území EU dne 11. 3. 2019 na podkladě výše uvedeného víza. Do ČR přijel za účelem návštěvy známých. Jelikož se mu zde zalíbilo, rozhodl se zde zkusit najít zaměstnání, přičemž následně byl připraven se vrátit do domovského státu vyřídit si pobytovou kartu. Při hledání budoucího zaměstnavatele však žalobce opomněl platnost pobytového oprávnění, která skončila, a on

se zde tak ocitl nelegálně. Požádal o vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, projevil úmysl do vlasti vycestovat za svou rodinou. Při výslechu žalobce uvedl, že svou situaci přišel řešit na základě doporučení právníka. V ČR by chtěl pracovat. Chtěl by zde zůstat ještě měsíc, protože je zde krásně, a poté se vrátit do vlasti vyřídit povolení k pobytu a k zaměstnání. Do ČR přijel za účelem práce. Myslel si, že jeho vízum je platné do 29. 3. 2021, až později zjistil, že jen do 25. 3. 2021. Nyní nepracuje, nemá zde žádné vazby. Finanční prostředky získává od přátel, kterým pomáhá. Do Uzbekistánu se může vrátit, má tam zázemí, nic mu tam nehrozí. Součástí spisu je závazné stanovisko ze dne 18. 4. 2021 ev. č. ZS48325 se závěrem, že vycestování žalobce je možné.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
9. Jádrem žalobních námitek žalobce je důraz na skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt byl správními orgány vyhodnocen neadekvátně, kdy nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho součinnosti a spolupráci a též k tomu, že se do své situace dostal nechtěně, kdy mohlo být následně zvoleno jiné mírnější a pro žalobce příznivější řešení.
10. Pokud jde o námitky žalobce, že v odůvodnění správních orgánů převažují skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, v důsledku čehož byl skutkový stav interpretován chybně, soud uvádí, že pochybení správních orgánů, pokud jde o zjišťování a hodnocení skutkového stavu nenalezl.
11. Ve věci je nesporné, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu v období od 25. 3. 2021 do 18. 4. 2021, kdy žalobce konkrétně sice disponoval zprvu platným vízem typu C, avšak toto bylo platné od 1. 3. 2021 do 29. 3. 2021 s dobou platnosti 14 dní, počet vstupů 1, přičemž s ohledem na vstupní razítko ze dne 11. 3. 2021 byl žalobce oprávněn k pobytu pouze do 24. 3. 2021. Žalobce skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, naopak i sám takto svůj neoprávněný pobyt vymezil. Byl si vědom toho, že v České republice pobývá nelegálně, avšak odvolává se na to, že se situaci snažil aktivně řešit a jeho skutečným záměrem bylo najít si v ČR zaměstnání, a poté se neprodleně vrátit do vlasti a vyřídit si příslušné oprávnění k pobytu a k zaměstnání.
12. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002 - 46).“*

13. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 25. 3. 2019 do 18. 4. 2019. Správní orgán I. stupně zohlednil, že šlo o první porušení pobytových předpisů žalobcem. Dále vzal v úvahu, že se žalobce ke správnímu orgánu dostavil sám a spolupracoval s ním. Na druhou stranu správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce se rozhodl neoprávněný pobyt řešit až 18. 4. 2019, tedy po značné době od 25. 3. 2019, kdy si žalobce po celou dobu byl vědom, že zde pobývá neoprávněně a údajně se ke správnímu orgánu dostavil později z důvodu, že sháněl právního zástupce. Správnímu orgánu nezbylo než konstatovat, že s ohledem na velmi pravděpodobné úmyslné jednání žalobce, je skutečnost, že se dostavil sám na policii záležitost řešit, proti tomu spíše bezvýznamná a uložení správního vyhoštění v délce jeden rok je zcela adekvátní.
14. K tomu soud konstatuje, že uvedená doba stanovená správními orgány je zcela přiměřená a adekvátní. Je pravdou, že se žalobce snažil svou situaci aktivně řešit a dostavil se sám a dobrovolně ke správnímu orgánu. Tato okolnost svědčí nepochybně ve prospěch žalobce a byla také správními orgány zohledněna, neboť maximální možná délka správního vyhoštění, které mohlo být správními orgány uloženo, činila v daném případě 3 roky. Rovněž bylo zohledněno, že šlo o ze strany žalobce o první porušení právních předpisů. Správní orgán I. stupně však žalobci neuvěřil, že jeho neoprávněný pobyt byl způsoben nezaviněně a považuje jej naopak za zcela vědomý. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce nemůže omluvit fakt, že svůj neoprávněný pobyt odůvodňuje snahou o nalezení budoucího zaměstnání, neboť dle žalovaného měl žalobce, pokud jde o jeho snahu najít si práci, postupovat legální cestou. Namísto toho, aby se žalobce pokoušel najít si zaměstnání, jak tvrdí, však do protokolu o výsledku uvedl toliko, že je v ČR na návštěvě a finanční prostředky si zajišťuje tak, že pomáhá kamarádům.
15. Soud k tomu uvádí, že žalobce konkrétně v písemné žádosti o zahájení řízení akcentuje své odhodlání vycestovat do Uzbekistánu a žádá o vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, současně zmínil, že zde přijel na návštěvu. Následně při výsledku uvedl, že by v ČR chtěl ještě měsíc zůstat, neboť se mu zde zalíbilo, a vrátit by se do Uzbekistánu chtěl až poté, co v ČR najde budoucí zaměstnání, na základě kterého si poté vyřídí příslušná povolení. Do ČR měl přijet za účelem zaměstnání a současně za kamarády na návštěvu.
16. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že tvrzení žalobce ohledně jeho snahy nalézt v ČR zaměstnání, žalobce neopírá o žádné konkrétnější informace, ze kterých by plynulo, že skutečně snažil zde nějakou práci hledat. I kdyby však tato tvrzení žalobce byla pravdivá, kdy by žalobce skutečně pobytové oprávnění překročil nevědomky, hledal zde budoucí zaměstnání s cílem následné cesty do vlasti pro vyřízení oprávnění, pak soud musí dát za pravdu žalovanému, že ani takováto snaha žalobce jej v žádném případě nezbavuje povinnosti postupovat v souladu s právními předpisy. Žalobce měl možnost své zaměstnání řešit cestou, kterou předpokládají příslušné právní předpisy, zejména zákon o pobytu cizinců, což však neučinil a pouze na území přicestoval, délku svého pobytu neřešil a po skončení platnosti oprávnění dále v ČR pobýval. Navíc uváděl, že by zde chtěl zůstat ještě další měsíc, a teprve poté se vrátit. Přímo v průběhu výsledku tak sdělil, že by svůj neoprávněný pobyt nejraději ještě o měsíc prodloužil. Zejména však musí soud poukázat na skutečnost, že žalobce se ke správnímu orgánu dostavil věc řešit až dne 18. 4. 2019, tedy i kdyby si neuvědomil konec platnosti víza ke dni 25. 3. 2019, pak musel nepochybně

vědět, že jeho vízum bylo vydáno s platností do 29. 3. 2019, přičemž nic mu nebránilo v tom řešit svou záležitost nejpozději právě ke konci března 2019. Soud uzavírá, že i kdyby bylo pochybení žalobce skutečně zapříčiněno toliko nevědomostí a nedbalostí, ani to by nemohlo nic změnit na zvoleném opatření ve formě správního vyhoštění ani jeho stanovené délce.

17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24 správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v obdobných případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu mnohých se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
18. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.
19. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro*

nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce uváděl, že v Uzbekistánu má rodinné zázemí a hodlá se dobrovolně vrátit. Žádné vazby k ČR nemá a překážky vycestování mu nejsou známy. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, že se daného porušení zákona dopustil pod tíhou osobní situace, přičemž soud shledal, že ani taková motivace nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění a nemůže nic změnit na závěrech správních orgánů. Tvrzené okolnosti, i kdyby všechny skutečně svědčily ve prospěch žalobce, dle závěru soudu nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání, kdy se žalobce na území ČR neoprávněně zdržoval a naplnil tak skutkovou podstatu pro správní vyhoštění.
21. Soud uzavírá, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.
22. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 5. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce